

inod, som det er forlangt fra flere Sider, at dette virkelig ske. Helt vilde jeg have, at de Indtægter skulde henlægges dertil, som kunne tilflyde efter § 72 i Næringsloven. Der staar § 62, men det bliver næsten slet Intet, hvorimod man ved at ryste 10 Paragrafer frem, kommer til et ganske andet Resultat. Har man nu en Gang begyndt at lovgive om en Understøttelseskasse af den Art, saa maa man gjøre noget mere end at give en Namme. Paa et tidligere Stadium vilde det maaske for mig have været betænkeligt at komme ind herpaa, men efter at Loven om de Fattiges Kasse har virket ganske godt paa mange Steder, ogsaa førend der gennem den nye Kommunallov er aabnet en Vej for Tilskud, tror jeg det er rigtigt at udvikle denne Lovgivning noget stærkere. Det ærede Medlem for Hjøsteds Amts 4de Valgkreds (Schjørring) mente, at herefter burde Tilskuddet efter Kommunalloven bortfalde. Jeg kan ikke antage, at det ærede Medlem har sagt, at de ere bortfaldne efter Lovforslaget, thi dette er ganske vist ikke Tilfældet. Men jeg kan for saa vidt slutte mig til hans Tanke, som jeg erkjender, at det ganske vist var ønskeligt, at man gik en anden Vej end den absolut at bemyndige Amtsrådet til at give Bidrag under alle Forhold og af hvilken som helst Størrelse. Det er bedre at begrænse sig noget og saa give de Fattiges Kasse en Ret til under fastsatte Betingelser at faae visse Tilskud. Naturligvis skal jeg her kun ganske i Almindelighed udtale mig herom. Et æret Medlem, der talte lige før mig (S. Rasmussen), holdt ikke af § 77, der siger, at Ingen er pligtig at modtage Valg som Medlem af Bestyrelsen for de Fattiges Kasse. Jeg beklager dette; thi det forekommer mig, at det er en smuk Bestemmelse, og jeg vilde overmaade nødig være med til at stemme for, at man skulde tvinges til at overtage et Sværv, som gaar ud paa at gaa Gøddedigheden til Gaande eller i alt Fald yde sine Medlemmes en Gaandsrækning. De, der ikke frivillig ville overtage det Sværv, tror jeg, at man helst skal være fri for. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen) synes ikke om, at man lovgiver om den private Gødgjævnhed, og det er uregtelig det, man kommer til; han vilde derimod have Bestemmelser, hvorefter man ud af Kommunens Kasse kunde støtte Folk paa et Stadium, hvor de ikke ere nødt til at henvende sig til Fattigvæsenet, naar de kunne befrygtes senere at ville henvende sig dertil, og saa vidt jeg forstod, fik hans Tanke nogen Understøttelse af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holtstein-Ledreborg). Jeg tilstaar, at jeg ikke fuldkommen fattede, hvad dette ærede Medlem sigtede til, om det var en Udvikling af de Fattiges Kasse, eller den Tanke, som blev fremsat af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds. Men jeg kan meget godt forstaa, at det ærede Medlem for Kjø-

benhavns Amts 5te Valgkreds maa have Noget for sig selv, idet han har sine særegne Anskuelser, naar han mener, „at Samfundsbordenen gennem Generationer er bygget paa Egoisme, og at det, der er Tale om, naar det skal gives en Fattiglov, er „at fastslaa en Erstatningspligt for tidligere Uret“. Det forekommer mig, at fra det Synspunkt maa man komme til at gaa paa Akkord om enhver Foranstaltning, prøve paa at byde noget Tilfredsstillende. Det vil være meget vanskeligt og en ganske særegen Opgave for Lovgivere saadan at se at affordere sig frem, i Stedet for at se hen til, hvad der efter Sagens Natur maa siges at være retfærdigt og menneskeligt, og give den bestemte Regel derom Udtryk i Lovgivningen. Det forekommer mig ogsaa, at Grundloven ligefrem slaar fast, ikke at Kommunen, som det ærede Medlem sagde, men at Staten har en Forpligtelse lige over for de Fattige, og det, at man igjennem Lovgivningen indretter sig saaledes, at Staten bruger Kommunen som sit Organ og lægger Byrden paa den, kan ikke forrykke Forholdet. Man kan ikke derfra slutte Noget som helst om, at Kommunerne skulle staa med en anden Forpligtelse end den, der vilde tilfalde Staten, hvis denne havde overtaget Fattigvæsenet. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen) vil med sin Ide om en Hjælp af Kommunens Kasse, der skal ydes paa en Tid, da Trangen ikke er indtraadt, efter min Mening komme til store Vanskeligheder, fordi han derved paa en mere ubetinget Maade end nogen Anden fordrer, at man skal skjæln mellem værdige og uværdige Trængende. Det er ganske vist Noget, vi Alle ønske maa kunne ske til Fuldkommenhed, og der er naturligvis enkelte Tilfælde, hvor det kan ske; thi det er ikke vanskeligt at udsønde straffede Personer, Folk, der ere straffede for Løsgængereri, Drukkenbolte og andre Saadanne; men der er mange Andre, som det er overordentlig vanskeligt at udfille, nemlig dem, som nærme sig de ørkesløse Trængeres Klasse, som nok ville bestille Lidt, men grumme Lidt, f. Ex. saa Meget, at de kunne erhverve, hvad de behøve til deres egen Forbrug, men ikke hvad deres Familie behøver. I saadanne Tilfælde maa man tage Familien under Armene. Man maa give sit Bidrag til Konen i Stedet for, at Manden som Familiens Overhoved skulde modtage den; det Slags Folk er det vanskeligt at udfille. Jeg fremhæver blot, at den Opgave kan synes let, naar man taler derom, at skjæln mellem værdige og uværdige Trængende; men der er saa mange Nuancer, at det efter min Overbevisning og Erfaring er meget vanskeligt i Praxis og en af de vanskeligste Opgaver at give Fattigbestyrelsen, og derfor er det aldeles nødvendigt, naar Fattigbestyrelsen skal staa med Ansvar over for Kommunen, som har valgt den, at den da ogsaa maa have en bestemt Myndighed. Kan man paapege efter Lovregler bestemte Grændser for